

Sygn. akt II Ca 349/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSO Paweł Hochman (spr.) SSO Jarosław Gołębiowski
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Wojewody (...)

przeciwko W. M. (1), C. W., Z. W., M. W. (1) i W. M. (2)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 17 stycznia 2014 roku, sygn. akt I C 292/12

oddala apelację i zasądza od powoda Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz pozwanych W. M. (1), C. W., Z. W., M. W. (1) i W. M. (2) solidarnie kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 349/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z powództwa Skarbu Państwa-Wojewody (...) przeciwko W. M. (2), Z. W. W. M. (1), C. W., M. W. (1) o zapłatę:

- oddalił powództwo wniesione przeciwko W. M. (2) i zasądził od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz W. M. (2) kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ,

- oddalił powództwo wniesione przeciwko Z. W. i zasądził od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz Z. W. kwotę 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

- oddalił powództwo wniesione przeciwko W. M. (1) i zasądził od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz W. M. (1) kwotę 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

- oddalił powództwo wniesione przeciwko C. W. i zasądził od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz C. W. kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

- oddalił powództwo wniesione przeciwko M. W. (1) i zasądził od Skarbu Państwa - Wojewody (...) na rzecz M. W. (1) kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia Sądu Rejonowego:

W. M. (2), Z. W., W. M. (1), C. W., M. W. (1) i A. B. są myśliwymi Koła (...) przy Urzędzie Gminy w R..

W dniu 7 kwietnia 2009 r. W. M. (1) uzyskał upoważnienie tegoż Koła (...) do wykonywania polowania indywidualnego, uprawniające go do odstrzału zwierzyny w obwodzie łowieckim nr (...) Nadleśnictwa B., z określeniem jej gatunku: dzik, lis, kaczka, sarna kozioł i sama koza. Przekroczył odstrzał o 1 lisa i 5 kaczek.

W dniu 30 kwietnia 2009 r. C. W., W. M. (2) i Z. W. uzyskali indywidualne upoważnienia do odstrzału : dzika, lisa i kaczki, przy czym Z. W. - dodatkowo - do odstrzału bażanta. C. W. przekroczył odstrzał o 2 kaczki, W. M. (2) - o 1 kaczkę a Z. W. - o 6 kaczek.

W dniu 9 września 2009 r. M. W. (1) uzyskał upoważnienie do odstrzału: dzika, lisa, kaczki i bażanta. Wyżej wymieniony przekroczył odstrzał o 2 kaczki.

Pomimo odstrzału zwierzyny w większej liczbie niż jedna myśliwi wskazanego Koła (...) nie przekroczyli limitu pozyskania zwierzyny łownej, określonego w rocznym planie łowieckim, i tym samym nie narazili środowiska na straty w jego zasobach naturalnych.

Upoważnienia te, ważne do dnia 31 marca 2010 r., uprawniały do odstrzału wskazanej w nich zwierzyny w sezonie 2009/2010. Formularze upoważnień, stanowiące druki ścisłego zarachowania, były pobierane przez M. Ł. Koła (...) z Zarządu Okręgowego (...) w P., a następnie przez niego samego wypełniane i wydawane myśliwym. Wyżej wymieniony, działający w imieniu dzierżawcy, czyli Koła (...), wpisywał do nich jedynie gatunek zwierzyny przeznaczonej do odstrzału, bez wskazywania jej liczby.

Myśliwych obowiązywał plan polowań zbiorowych i roczny plan łowiecki, który przewidywał dla Obwodu Łowieckiego nr 13 Nadleśnictwa B. z/s w K. odstrzał 30 kaczek i, w przybliżeniu, 50 lisów w sezonie łowieckim 2009/2010.

M. W. (1) sprawował nadzór nad poczynaniami myśliwych, udających się na polowania indywidualne, mający na celu zapobieżenie przekraczaniu przez nich limitu odstrzału z planu polowań. Myśliwi pozostawali z nim w kontakcie telefonicznym, informując go o liczbie ustrzelonej zwierzyny i uzyskując od niego informacje dotyczące liczby zwierząt przeznaczonych jeszcze do odstrzału indywidualnego w trakcie konkretnego polowania. Przed jego rozpoczęciem zapoznawali się oni z zapisami w książce ewidencji pobytu myśliwych na polowaniu indywidualnym, przechowywanej w skrytce, na zagrodzonym terenie, obok domku myśliwskiego w Ł., do której to książki mieli swobodny dostęp, a po zakończonym polowaniu każdy z nich wpisywał do niej rodzaj i liczbę upolowanej zwierzyny. Ł. kontrolował te wpisy, wydając ustne dyspozycje myśliwym, co do liczby zwierzyny pozostawionej do odstrzału. Myśliwi dokonywali także wpisów w rubryce : „ sprawozdanie z polowania indywidualnego „ uzyskanego upoważnienia do wykonywania tegoż polowania, ujawniając gatunek i liczbę sztuk, datę oraz miejsce pozyskania zwierzyny. W danym dniu na polowanie wyjeżdżał tylko jeden do trzech myśliwych, którzy rozchodzili się wzdłuż rzeki W., na odcinku do 10 kilometrów. Myśliwi każdorazowo zgłaszali łowczemu wyjazd w łowisko.

Z planowanych do odstrzału 30 kaczek w sezonie 2009/2010 myśliwi upolowali w obwodzie łowieckim polnym jedynie 23 kaczki i około 16 lisów zamiast około 50. Koło (...), zrzeszające 18 myśliwych, z których nie każdy czynnie polował, nigdy nie dokonywało odstrzału zwierzyny ponad ustalony limit roczny.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2010 r., sygn. akt 2 Ds. 302/10, Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim umorzyła dochodzenie w sprawie pozyskiwania zwierząt łownych w większej liczbie niż w upoważnieniach wydanych przez dzierżawcę obwodu łowieckiego nr (...) Nadleśnictwa B., tj. o czyn z art. 52 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie, na podstawie art. 17 par. 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 par. 2 k.k. ze względu na znikomą społeczną szkodliwość czynu. Prokurator tym samym przyjął, że zachowanie myśliwych nie stanowiło przestępstwa, bowiem byli oni upoważnieni do polowania, dokonywali wpisów o zrealizowanym odstrzale zarówno w książce pobytu w łowisku, jak i w upoważnieniach do polowań indywidualnych, a pozyskanie zwierzyny ponad wydane upoważnienie nie było znaczne i dotyczyło zwierzyny drobnej, w tym jednego drapieżnika, i w ogólnym bilansie nie przekroczonego rocznego planu łowieckiego.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2010 r., sygn. akt ORD 07/2010, Okręgowy Rzecznik Dyscyplinarny Polskiego Związku (...) w P. odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie naruszenia przez członków K. (...) zasad polowań indywidualnych oraz dokonywania odstrzału większej liczby drobnej zwierzyny.

W pozwie z dnia 25 stycznia 2012 r. Skarb Państwa - Wojewoda (...) wnosił o zasądzenie od pozwanego A. B. kwoty 1000 złotych tytułem odszkodowania za bezprawnie pozyskaną (ponad limit ujęty w upoważnieniu) 1 kaczkę.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C 134/12, Sąd Rejonowy w Brzezinach uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2012 r., sygn. akt III Ca 889/12, Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżony przez pełnomocnika A. B. wyrok Sądu Rejonowego w Brzezinach w ten sposób, że oddalił powództwo Skarbu Państwa, zasądzając od niego na rzecz pozwanego kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kwotę 140 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Rejonowy zważył, iż stosownie do treści art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej wynikającej z powołanego przepisu są: bezprawność czynu sprawcy (sprzeczność z obowiązującymi zasadami porządku prawnego), jego wina i szkoda pozostająca w adekwatnym związku przyczynowym z zawinionym działaniem bądź zaniechaniem sprawcy.

Sąd uznał, że pełnomocnik powoda nie wykazała zaistnienia w sprawie przesłanek z powyższego przepisu, który stanowi jedyne potencjalne źródło odpowiedzialności pozwanych, a w szczególności nie została udowodniona szkoda i jej wysokość, która to okoliczność przekreśla możliwość uwzględnienia zgłoszonych powództw nawet bez potrzeby analizowania spełnienia pozostałych przesłanek odpowiedzialności cywilnej.

Wyniki postępowania dowodowego wykazały, że Skarb Państwa szkody nie poniósł, skoro w ogólnym bilansie nie został przekroczony roczny plan łowiecki, a zatem pozwani nie wyrządzili uszczerbku w stanie zwierzyny. Świadczą o tym powołane w ustaleniach faktycznych przekonujące dowody z dokumentów oraz wiarygodne zeznania stron.

Sąd w sprawie niniejszej podzielił przekonanie pełnomocnika pozwanych oraz Sądu Okręgowego w Łodzi, co do konieczności wykazania zaistnienia przesłanek z art. 415 k.c. i braku podstaw do uwzględnienia powództwa wyłącznie w oparciu o przepisy powołane przez pełnomocnika powoda.

Nie ulega wątpliwości, że zwierzęta łowne w stanie wolnym, jako dobro ogólnonarodowe, stanowią własność Skarbu Państwa, co bezpośrednio wynika z art. 2 ustawy z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz.U.2005.127.1066).

Gospodarka łowiecka to działalność w zakresie ochrony, hodowli i pozyskiwania zwierzyny (art. 4 ustawy).

Kłusownictwo oznacza działanie zmierzające do wejścia w posiadanie zwierzyny w sposób niebędący polowaniem albo z naruszeniem warunków dopuszczalności polowania (art. 4 ust. 3 ustawy).

Do wykonywania polowania indywidualnego jest wymagane, poza dokumentami określonymi w art. 42 ust. 2 ustawy, pisemne upoważnienie wydane przez dzierżawcę lub zarządcę obwodu łowieckiego (art. 42 ust. 8).

Termin rozpoczęcia i zakończenia polowania indywidualnego oraz ilość i gatunek pozyskanej zwierzyny podlega wpisowi w książce pobytu na polowaniu indywidualnym. W przypadku pozyskania zwierzyny drobnej myśliwy jest zobowiązany odnotować ten fakt w posiadanym upoważnieniu niezwłocznie po zakończeniu polowania (art. 42b ust. 1 i 2 ustawy).

Zgodnie z art. 52 pkt 6 ustawy, kto pozyskuje zwierzynę innego gatunku, innej płci lub w większej liczbie, niż przewiduje upoważnienie wydane przez dzierżawcę lub zarządcę obwodu łowieckiego podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Paragraf 2 ust. 1 pkt 1- 8 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie zwierzyny bezprawnie pozyskanej (Dz.U.2005.116.981) określa wysokość ekwiwalentu za sztukę zwierzyny bezprawnie pozyskanej, uzależnioną od jej gatunku. W przypadku kaczek i lisów ekwiwalent wynosi po 1000 złotych za sztukę (par. 2 ust. 1 pkt 8).

W myśl paragrafu 4 ust. 1 rozporządzenia podmiotem właściwym do pobrania ekwiwalentu za zwierzynę bezprawnie pozyskaną w obwodzie łowieckim polnym jest właściwy miejscowo wojewoda.

Stosownie do treści art. 15 ust. 2 omawianej ustawy zwierzyna bezprawnie pozyskana stanowi własność Skarbu Państwa.

Przypisane pozwanym zachowanie wypełniało jedynie formalnie znamiona czynu z art. 52 pkt 6 prawa łowieckiego, jednakże - w ocenie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim, którą Sąd w składzie niniejszym podziela - nie stanowiło przestępstwa wobec znikomej społecznej szkodliwości czynu.

Pozwani posługiwali się drukami upoważnień, wydawanych im odgórnie przez Polski Związek Łowiecki, które były zgodne z treścią ówczesnie obowiązującego załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz (Dz.U.2005.61.548) - wzoru upoważnienia do wykonywania polowania indywidualnego. Jego rubryka 4.1. nie przewidywała wówczas wymogu wpisywania liczby sztuk zwierzyny przeznaczonej do odstrzału, co przewiduje wzór upoważnienia obowiązujący w chwili obecnej, a jedynie zawierała wymóg wpisywania gatunku oraz dokonywania opisu zwierzyny, zgodnie z terminologią planu łowieckiego (załącznik nr 1 został zmieniony z dniem 21 października 2010 r. przez paragraf 1 pkt 18 rozporządzenia z dnia 22 września 2010 r. - Dz.U.2010.186.1250).

Sąd dał wiarę pozwanym, powołującym się m.in. na brak świadomości bezprawności działania, zwłaszcza że obowiązek wpisywania liczby sztuk zwierzyny do pozyskania nie był wprost wyrażony w tymże rozporządzeniu ani w ustawie -Prawo łowieckie, a jedynie wynikał pośrednio z jej art. 52 pkt 6 oraz zamiaru ustawodawcy, nieprecyzyjnie określonego.

Jednakże sama bezprawność pozyskania zwierzyny poprzez zachowanie polegające na wejściu w jej posiadanie z naruszeniem reguł wskazanych w prawie łowieckim nie może stanowić jedyne źródła odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanych w sytuacji, gdy nie doszło do wyrządzenia rzeczywistej szkody w cywilistycznym rozumieniu. Powyższe wywody wskazują także na brak winy pozwanych i brak zamiaru wyrządzenia szkody Skarbowi Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł, jak w sentencji. O kosztach procesu postanowił zgodnie z treścią art. 98 par. 1 i 3 i art. 99 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda Skarbu Państwa - Wojewody (...), zaskarżając go w całości i zarzucając temu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwe i błędne zastosowanie art. 415 k.c., stanowiącego zasadę ogólną odpowiedzialności deliktowej oraz pominięcie przepisów prawa materialnego, stanowiącego *lex specialis* art. 15 ust. 2, art. 42 ust. 1, 2, 3 i 8, art. 52 ust. 2 i 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. prawo łowieckie stanowiącej, że zwierzyna bezprawnie pozyskana stanowi własność Skarbu Państwa oraz określającej jakie dokumenty zobowiązany jest posiadać podczas polowania uprawniony do wykonywania polowania indywidualnego i stanowiącego akt wykonawczy rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie zwierzyny bezprawnie pozyskanej (Dz.U.2005.116.981), którego § 2 określa wysokość ekwiwalentu za sztukę zwierzyny bezprawnie pozyskanej, w kwocie uzależnionej od jej ilości i gatunku; rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz (Dz.U.2005.61.548), którego załącznik nr 1 stanowi wzór upoważnienia do wykonywania polowania indywidualnego, które w ust. 4 pkt 1 zawiera zapis gatunek/liczba sztuk oraz opis zgodnie z terminologią rocznego planu łowieckiego;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego w stopniu mającym istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd ustaleń w sposób dowolny z uchybieniem zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz z pominięciem wymagania wszechstronnego rozważanie zebranego materiału dowodowego. Uchybienie zasadzie logicznego rozumowania znajduje wyraz w uznaniu przez Sąd, że podając, stan faktyczny ustalony przez Sąd opisuje przekroczenie przez pozwanych upoważnienia do indywidualnego polowania zgodnie z żądaniem pozwów od każdego z myśliwych, po czym bezpodstawnie opiera się na zeznaniach Ł. M. W., który pomijając podpisane przez siebie samego upoważnienia, telefonicznie informuje polujących myśliwych o liczbie zwierząt przeznaczonych jeszcze do odstrzału, przekraczającej liczbę wskazaną w upoważnieniach indywidualnych oraz w pominięciu przez Sąd dowodu w postaci Postanowienia Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 13 maja 2010 r. o uznaniu za bezprawny czynu z art. 52 ust. 6 Prawa łowieckiego, polegający na przekroczeniu przez W. M. (1) wydanego mu upoważnienia o 1 lisa i 6 kaczek, Z. W. o 6 kaczek, M. W. (1) o 2 kaczki, W. M. (2) o 1 kaczkę, a C. W. o 2 kaczki.

Ponadto skarżący wskazał na przekroczenie jego zdaniem przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów polegające na sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wyrażające się we wyprowadzeniu przez Sąd logicznie błędnych wniosków z ustalonych przez siebie okoliczności oraz przyjęciu faktów za ustalone bez dostatecznej podstawy, to znaczy w sytuacji, gdy fakty te nie są potwierdzone zebrany materiał dowodowy. Zarzut ten jest uzasadniony w świetle przyjęcia przez Sąd za prawdziwe zeznań pozwanych na okoliczność telefonicznego informowania przez Ł. polujących myśliwych o liczbie zwierząt przeznaczonych jeszcze do odstrzału, przekraczającej liczbę wskazaną w upoważnieniach indywidualnych, pomimo iż wymóg wpisania w upoważnieniach gatunku, płci i ilości zwierząt wynika z literalnej wykładni art. 52 ust. 6 Prawa łowieckiego, gdyż w przeciwnym razie przepis ten nie miałby zastosowania. Fakt, że roczny plan nie zostanie przekroczony musi znaleźć odzwierciedlenie w wydanych zgodnie z nim upoważnieniach do polowania indywidualnego, bo w przeciwnym razie wydanie takich upoważnień dowodziłoby do pozorności czynności ich wydania. Roczny plan łowiecki w omawianym przypadku obowiązywał od 1 kwietnia 2009 r.

Biorąc pod uwagę wskazane uchybienia Sądu I instancji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanych:

1) W. M. (2) kwoty 1000.00 zł oraz zwrotu kosztów procesu;

2) Z. W. kwoty 6000.00 zł oraz zwrotu kosztów procesu;

3) W. M. (1) kwoty 6000.00 zł oraz zwrotu kosztów procesu;

4) C. W. kwoty 2000.00 zł oraz zwrotu kosztów procesu;

5) M. W. (1) kwoty 2000.00 zł oraz zwrotu kosztów procesu.

Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz pozostawienie temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej, zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego według norm prawem przepisanych za I i II instancję.

W odpowiedzi na apelację powoda pełnomocnik pozwanych wniósł o jej

oddalenie w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego w apelacji zarzutu procesowego naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uchybienie zasadom logicznego rozumowania w ten sposób, że ustalając stan faktyczny Sąd I instancji przyjął przekroczenie przez pozwanych wydanych dla nich upoważnień indywidualnych zgodnie z twierdzeniem powoda i jednocześnie bezpodstawnie oparł się na zeznaniach świadka M. W., a także na bezpodstawnym pominięciu przez Sąd Rejonowy dowodu w postaci postanowienia Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 13 maja 2010r. o uznaniu za bezprawne czynów pozwanych, co w istocie rzeczy miałyby rzutować na dokonanie w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych, należy wskazać, iż jest on niezasadny.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji. Są one logiczne, spójne i dokonane zostały na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, a co za tym idzie nie uchybiają treści art. 233 § 1 k.p.c.. Sąd Rejonowy wydając wyrok wziął pod uwagę zebrane dowody i przeanalizował je, wskazując jakie okoliczności uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach.

W szczególności więc niezrozumiałym jest twierdzenie apelującego, jakoby Sąd I instancji pominął dowód z postanowienia Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie 2 Ds. 302/10 na podstawie, którego umorzono dochodzenie wobec pozwanych o czyn z art. 52 ust.6 ustawy z dnia 13 października 1995r. – Prawo łowieckie (t. j. Dz. U. z 2005r., Nr 127, poz. 1066 ze zm.) ze względu na znikomą szkodliwość czynu, albowiem lektura uzasadnienia (k. 277 akt sprawy) przekonuje, iż takie ustalenia poczynił i jednocześnie również przyjął, iż czyny te były bezprawne tak, jak ustaliła to Prokuratura Rejonowa w Tomaszowie Mazowieckim (k.280).

Wskazać należy, iż w sprawie bezspornym było, iż podczas polowania pozwani myśliwi przekroczyli dopuszczalny odstrzał wynikający z upoważnień wydanych przez dzierżawcę obwołu łowieckiego nr (...) Nadleśnictwa B., a następnie wypełnianych przez Ł. Koła (...), a więc tym samym doszło do bezprawnego pozyskania zwierzyny. Jednakże sama bezprawność powyższych czynów nie pozwala na uwzględnienie powództwa na podstawie art. 415 k.c., gdzie oprócz w/w wskazanej przesłanki ustawodawca przewidział dodatkowe przesłanki odpowiedzialności deliktowej, które muszą wystąpić łącznie, aby powództwo mogło zostać uwzględnione. Są nimi wina sprawcy i szkoda pozostająca w adekwatnym związku przyczynowym z zawinionym działaniem bądź zaniechaniem sprawcy. Dlatego też Sąd I instancji prawidłowo wskazał, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należało uznać, iż strona powodowa wszystkich powyższych przesłanek nie zdołała wykazać. Przede wszystkim, jak słusznie zauważył Sąd I instancji, Skarb Państwa, w wyniku działania pozwanych, nie poniósł żadnej szkody, rozumianej jako uszczerbek w majątku osoby poszkodowanej. Pozwani myśliwi Koła (...), pomimo odstrzału zwierzyny w większej liczbie niż jedna,

nie przekroczyli rocznego planu pozyskania zwierzyny łownej w poszczególnych gatunkach, który obowiązywał dla tegoż Koła (...) w sezonie 2009/2010r., czego skarżący w żadnym miejscu swojej skargi apelacyjnej nie kwestionuje.

Należy również podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, iż nie można w sprawie przypisać pozwanym działania zawinionego. Otóż, co w sprawie było bezsporne, pozwani polowali na podstawie ważnych, pisemnych upoważnień do wykonywania indywidualnych polowań, które uprawniały do odstrzału konkretnych gatunków. Natomiast w świetle wówczas (tj. w dacie polowań) obowiązujących przepisów nie istniał obowiązek ustalania ilości konkretnych sztuk, które można było upolować. Otóż obowiązujący w latach 2008, 2009 i 2010 wzór upoważnienia do polowania indywidualnego stanowiący załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 23 marca 2005r. w sprawie szczegółowych warunków wykonywania polowania i znakowania tusz (Dz. U. z 2005r., Nr 61, poz. 548) w rubryce nr 4.1. przewidywał jedynie, iż wystawca upoważnienia tj. dzierżawca lub zarządca obwodu łowieckiego miał obowiązek wpisania gatunku oraz opisu zwierzyny (zgodnie z terminologią rocznego planu łowieckiego). Natomiast dopiero w rubryce 5 zatytułowanej „Sprawozdanie z polowania indywidualnego” należało wpisać pozyskane gatunki, liczbę sztuk, jak i datę i godzinę polowania. Mając powyższe na względzie, jak i wskazaną przez łowczego M. W. stosowaną praktykę informowania myśliwych na bieżąco w trakcie polowania o ilości sztuk zwierzyny, którą odstrzeloną, (tak, aby nie przekroczono limitów wskazanych w planie polowań zbiorowych i rocznym planie łowieckim obowiązujących dla Obwodu Łowieckiego nr 13 Nadleśnictwa B.), nie sposób przyjąć, iż myśliwi w sposób świadomie zawiniony naruszali przepisy ustawy z dnia 13 października 1995r. – Prawo łowieckie. Należy wskazać, iż przedmiotowy załącznik nr 1 został zmieniony z dniem 21 października 2010r. przez §1 pkt 18 rozporządzenia z dnia 22 września 2010r. (Dz. U. z 2010r., Nr 186, poz. 1250).

Za niezasadny należało również uznać zarzut naruszenia art. 415 k.c. poprzez jego niewłaściwe i błędne zastosowanie w sprawie, jako przepisu jedynie ogólnie stanowiącego o odpowiedzialności deliktowej, a jednocześnie bezzasadne pominięcie przez Sąd Rejonowy przepisów szczególnych odnoszących się w niniejszej sprawie do odpowiedzialności pozwanych tj. art. 15 ust.2, art.42 ust.1,2,3 i 8, art.52 ust.2 i 6 ustawy z dnia 13 października 1995r. – Prawo łowieckie (t. j. Dz. U. z 2005r., Nr 127, poz. 1066 ze zm.). Należy zauważyć, iż powód dochodzi roszczenia odszkodowawczego z tytułu wyrządzenia przez pozwanych myśliwych szkody czynem niedozwolonym polegającym na bezprawnym odstrzale większej ilości zwierzyny łownej niż uprawniały do tego upoważnienia do polowań indywidualnych. Wskazane przez apelującego przepisy nie stanowią o zasadach odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanych za bezprawne pozyskanie zwierzyny. Określają m.in. obowiązki spoczywające na myśliwych uprawnionych do polowania indywidualnego w zakresie niezbędnej dokumentacji, treść powyższej dokumentacji, w szczególności powoływanego powyżej wzoru upoważnienia. Powołany art. 15 ust.1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1995r. - Prawo łowieckie stanowi, że zwierzyna pozyskana w obwodzie łowieckim zgodnie z przepisami prawa stanowi własność dzierżawcy lub zarządcy obwodu łowieckiego, a na terenach niewchodzących w skład obwodów łowieckich – własność Skarbu Państwa (ust.1), zaś zwierzyna bezprawnie pozyskana stanowi własność Skarbu Państwa (ust.2). Przepis ten wskazuje więc jedynie podmiot pokrzywdzony czynem niedozwolonym. Tym bardziej zasad odpowiedzialności pozwanych nie można poszukiwać w przepisach rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 21 czerwca 2005r. w sprawie zwierzyny bezprawnie pozyskanej (Dz. U. Nr 116, poz. 981), bowiem określa ono jedynie ryczałtowy rozmiar szkody tj. wysokość przysługującego Skarbowi Państwa ekwiwalentu za pozyskaną bezprawnie zwierzynę. Sąd Rejonowy, wbrew stanowisku skarżącego, nie pominął powyższych regulacji prawnych, wręcz przeciwnie dokonał ich prawidłowej analizy w kontekście brzmienia art. 415 k.c., który niewątpliwie stanowi podstawę prawną dochodzonego roszczenia i doszedł do prawidłowego wniosku, iż sama bezprawność pozyskania zwierzyny poprzez zachowanie polegające na wejściu w jej posiadanie z naruszeniem reguł wskazanych w prawie łowieckim nie może stanowić jedynego źródła odpowiedzialności odszkodowawczej w sytuacji, gdy w sprawie nie udowodniono pozostałych przesłanek tej odpowiedzialności, w tym przede wszystkim jakiegokolwiek szkody, jak i że pozwani myśliwi ze swojej winy przekroczyli dopuszczalny odstrzał. Sąd Odwoławczy podziela pogląd, iż ze względu na wówczas obowiązującą niejasną i nieprecyzyjną w tym względzie regulację prawną takiej winy nie można im przypisać.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., należało apelację oddalić ze względu na bezzasadność podniesionych w niej zarzutów.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 §1 i §3 k.p.c. mając na względzie zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty procesu za instancję odwoławczą zasądzone od strony powodowej solidarnie na rzecz pozwanych złożyła się jedynie kwota z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika pozwanych będącego radcą prawnym, którą ustalono zgodnie z §12 ust.1 pkt 1 w zw. z §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Na oryginale właściwe podpisy